

A MERANGES (CERDANYA)

Jaume Guillén i Ma. Dolors Pijoan, personatges d'aquesta setmana

Jaume Guillén neix a Badalona l'any 1916, el dia 10 de juliol, per tant avui és «un jove de 72 anys». Els que el coneixeu estareu d'acord amb mi que aquest jove fa honor a la seva «figura» i sobretot que, amb el seu caràcter obert i extrovertit, ple de vida, amb gran imaginació, ha fet possible que se'l conegui en aquest poblet amagat de la Cerdanya —gràcies a ell i a la seva esposa— i ambdós, gràcies a la seva acurada cuina, que com va dir Luis Bettonica en una columna de *La Vanguardia*, la cuina de CAN BORRELL —ells varen fundar aquest restaurant, que avui funciona com a societat anònima— està feta amb gran amor i saviesa, i Ma. Dolors Pijoan (Lola) mereix el sobrenom de CUINERA DE CATALUNYA... Però fem història: Jaume, el nostre protagonista d'aquesta setmana, estudia internat des dels set anys en un col·legi de Sant Quirze de Besora, Pensionat d'Alta Muntanya dels Jesuïtes. Allà, en aquella pau, fa els seus estudis primaris, fins que als quinze anys coneix a Badalona Maria Dolors Pijoan... i s'enamoren tot seguit,

fent-se un petó tan fort i amorós... prometent-se amor etern, ens comenta en Jaume, tot emocionat. El nostre protagonista és de la quinta del 37, la «quinta del biberó», que com tots sabeu, va estar set anys i mig al servei de la Pàtria, ja que es varen trobar amb la guerra civil pel mig. Però en Jaume, de caràcter molt negociant i, com deïem, extrovertit, no va perdre el temps, en aquests anys... dedicant-se als més diversos treballs remunerats que la seva condició de soldat li permetia. En aquella època, es trobava a Ceuta, i amb permís del General, que li va donar les tardes lliures, es va transformar en venedor internacional de Teixits i confeccions en el Continent africà. Va tenir representació amb gran èxit de les més importants fàbriques de la Península per tot Àfrica i Egipte, i muntà una Delegació de Vendes a Tetuan, amb sucursal a Melilla i Casablanca. Allà s'aficionà al tir i s'ocupà del club de Tir i creà un premi internacional dotat amb un milió de pessetes de llavors, que se'l va fer conèixer pertot, reunint a Tànger més de 230 escopetes

per aquesta competició, cosa que li donà fama i la representació i distribució de les més importants Armes Esportives per a tota la zona africana. Allà guanyà molts diners, però estava trist perquè encara no estava amb la dona de la seva vida: la Maria Dolors. Al 1944. tornà a Espanya i precisament el dia de Sant Valentí, patró dels enamorats, es van casar en Jaume i la Lola a Montserrat..., i

van tornar ambdós, ja marit i muller, a l'Àfrica, on assaboriren les mels del triomf en els negocis i en la vida social de l'època. Jaume creà el Premi Gandori de Tir, d'anomenada internacional, combinant-ho alhora amb els seus negocis d'importació i exportació... Però, allò bo no durà... Va venir la deportació dels estrangers i amb bones paraules els varen invitar a sortir del país... I va tornar

amb la seva dona a Badalona, i per començar de nou, agafà la representació d'una cava de xampany, que en aquella època no coneixia pràcticament ningú. Amb moltes il·lusions, viatja com a promotor de la firma durant cinc anys pels cinc continents, fent gran negoci per l'empresa, fins que Ruiz Mateos, al qual en Jaume havia proposat de comprar les caves, s'hi interessa i compra i ell, sense rebre ni les gràcies, es queda sense feina... defraudat per aquesta circumstància, en Jaume Guillén diu a la seva esposa: «Lola, agafa els trapeus, que ens n'anem a la muntanya; no tinc confiança en la «jungla d'asfalt»... allà, les vaques m'escoltaran... i a més em donaran llet... Vaig deixar l'smoking i les corbates de seda per començar una nova vida»... a Maranges, i fins ara, perquè el que no sabeu és que en Jaume volia acabar la seva vida plàcidament contemplant el paisatge bucòlic de la Cerdanya, fins que se li va acudir, cansat de tant descansar...

(CONTINUARÀ)